

Молоде Життя

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУНСТВА

Ч. 5 (141)

Травень

1958

СВЯТИЙ ЮРІЙ ПЕРЕМОЖЕЦЬ — ПАТРОН ПЛАСТУ

Якось так гарно склалося, що перші основники світового скавтингу у загальному, а українського Пласту зокрема, вибрали собі своїм патроном святого Юрія.

За переказами Метафраста, що були візантійським державним секретарем у десятому столітті та списував або переробляв життєписи святих, походив св. Юрій із визначного каппадокійського роду в Малій Азії. Правда, він вже змалечку знайшов і відчув свою молодечну душево Бога та Іого Все-можучість. Він повірив у Нього та гаряче молився Йому. У своїх розмовах з Богом він, як молодий юнак, не просив Його про те, що звичайно просили б його однолітці. Взагалі він не просив того, що давало б йому земське задоволення, славу, багатство, що в уяві інших юнаків було б найсолідішею мірою. Його юнацькі пориви та змагання абсолютно різнилися від інших. Англійські перекази подають такі слова молитви св. Юрія: „Дай мені стати лицарем правим і неустрашимим. Не заради слави, почесті і багатства, але щоб щит мій захищав переслідуваних і меч мій боронив покривджених і ніколи не сплив кров'ю невинних!“. Още була ціль св. Юрія, як юнака. Вже тоді полонили його молодечу душу бажання стати могутнім лицарем за справедливість, за правду і волю.

Вже тоді він кидається у вир життя. Він гаргусє своє тіло і духа у практичному житті та змаганнях. По важких та довгих трудах св. Юрій добився вершин своїх бажань. За його гарп, відвагу, хоробрість, за його вміння володіти зброями, себто мечем, списом та щитом — сам король вручив Йому лицарський меч із поясом та острогами. З цього моменту він із ще

більшим завзяттям служить вірно свому королеві. Він бере участь в боях, допомагає своєю хоробрістю та очайдуністю розгромлю-

Запалювання ватри на „Святі Весни“

вати ворогів. За недовгий час до служиться до високих становищ у війську. Йому усміхається велика кар'єра і почесті на службі його короля. Та в час, коли цісар Кай Август Валеріян Дюклепіан (284—305) почав переслідувати християн, він відмовляється всього та просить про звільнення.

Юрій, що посвятив всю свою юність лицарському ділу, добуваючи стільки перемог над ворогами, добиваючись високих становищ у війську — зрикається всіх почестей і просить про звільнення, бо не хоче боротись за нечесні цілі проти християн. В той грізний і небезпеч-

Святослав Ольщенко-Вільхा

СВЯТИЙ ЮРІЙ

Білим різаками близькаю шмагає
Чорне горю неба бурепій...
В стомогутім гомоні згір алітас
З неба Іор на переможник бій...

Кіна бахматий і лицарська
[проста зброя];
Шлях запилений у куряй тремтить...
Ні, ніщо, ніщо Йому не вистої,
І Його нікому не спинить!..

У крові крилатий змій — не встане.
Ось прохолос усotte гада спис
І мечя паде удар останній
І розчавлює отруйну слизь...
Змій крилатий і комонний лицар

[із зброй]:
Візерунок з храмових воріт...

Ще ї съгодин у мой уні стопи
Зентяжно, мон близкавка, вгорі!

Воїном Твоїм, з Тобою в чорні ночі
Завжди хочеться нестримно їти:
Харалужний меч до боку приторочити
І змій сховище найти...
Пролетіти бурею понад шляхами,
Проскакати вершинком у ніч!
І почутти, Юрію, над нами
Лопіт Твого прапора в ноги!

ний момент він бере Святый Хрест і стає вірним проповідником християнства, борцем за добро, правду та справедливість. За ці ідеї він не побоявся навіть вмерти. Так і сталося. Після грецьких переказів із IV і V столітті, його замучено. Мучили св. Юрія коло 8 днів. Трині він завмирав і тричі привертався до життя. Вікні йому відтили голову в Нікодімі 303 р. Наш паломник Антоній бачив голову св. Юрія 1209 р. в Константинопольському монастирі. Тепер вона находититься в Римі, у церкві, що називається його іменем.

На Україні із перших днів християнства його ім'я носили члени великоукраїнських родин. Наш князь Ярослав дістав був при хрещенні ім'я Юрій. Цей самий князь після

однієї перемоги над печенігами 1036 р. збудував монастир з його іменем в Києві, та звелів по всій Україні сягнути до празника св. Юрія. Перед тим, ще 1030 р. збудував церкви св. Юрія біля Новгорода, де пізніше були збудовані монастири, що перетривали до ниніших часів.

Часто представляють його воїном на білому коні, що пробиває спиною дракона. Це забраження залишилося ще з часів князя Ярослава на книжких печатках, гербах та монетах.

Вся юність його промінула в підготовці будь корисним своєму народові через вірність Богові, за його він не побоявся терпіти страшні знищання і муки та вініс мученичу смерть. Далі, вірність проводив, або влади народу до якого він належав, через цирку, непохитну та тяжку працю і боротьбу за нього аж до самопосвяти, та поміч і добrість до інших. Це були в загальному ті основи і цілі життя св. Юрія, які рівночасно стали основою та цілями Пласти.

Цих лицарських принципів з давніх давен через цілу нашу історію аж по сьогодні придержувається наш нарід. І все находилися дружинники, лицарі, козаки-запорожці, і стрільці, що високо піднімали прapor боротьби за Бога, за віру свою, за нарід, за землю рідну. Ці ідеї мають свій корінь у чинах св. Юрія, а до нас дійшли через невимирну діла предків наших і так гарно скоплені в пластовій ідеології. Тому нам треба усвідо-

мити собі, якими хотіли і хочуть бачити нас основники Пласти та наші виховники, ставлячи нам як приклад св. Юрія-Переможця — нашого Патрона. Наслідуючи його в наших вчинках у щоденному житті, вдома, в школі і пластвуванні, — ми зможемо стати корисними громадянами, та допомогти вибороти нашій Батьківщині волю й самостійність.

Ст. пл. В. Соханівський
(„Вузол”)

Грицько Чупринка

СВЯТО ВЕСНИ

I

Поле. Гай. Синють луки.
Манить погляд небосхил.
Я музично грають звуки
Над розливом творчих сил.

Світ палає. Мир тріпоче.
Десь ударив перший грім!
Небо гимнами гриючо
Буйним силам молодим.

Де ти, горе? Все здолано!
Буйним вихором закручу!
Небо. Вітер. Степ без краю...
П'ю повітря і мончу.

II

Десь далеко передзвоном,
Чистим дробом, тон за тоном
Ляются радісно пісні
Полем, бором
Вільним хором
Ляются гимні голосні.

В царстві сяйва, бліску, вроди
Гармонійно пlesнуть води,
Пишно проліски цвітуть
І рожни
Над газами
Перші віснихи гудуть.

ЗАКЛИК У 40-річчя ВІДНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОСТІ УКРАЇНИ

Ми вступили у великий рік української нової історії. — 22. січня 1918 року сповнилося сорок років від найважливішої і найбільшої події, що привела друга, найбільша після повстання гетьмана Богдана Хмельницького, українська визвольна революція.

Сорок років тому, 22. січня 1918 року, законний репрезентант українського народу, Українська Центральна Рада, проголосила у Києві, Четвертим Універсалом, що Україна, спираючись на свою „силу, вою і слово“ стає „самостійною, від нікого незалежною, вільною, суверенною“ Державою Українського Народу”.

Дев'ять місяців пізніше, 1. листопада 1918 року, подібні великі слова проголосив У Львові законний репрезентант Західно-Українських Земель, Українська Національна Рада. У тіні святоюрського храму передано українському народові „велику вість“ про те, що він став сам „господарем своєї землі“.

Ці два державні акти відновили українську державність, яку втратила Україна на своїх східних землях 150, а на західних 600 років тому. Вони не тільки перервали вікову неволю, в якій перебувала українська земля і її нарід, але відновили державницьку свідомість нових українських поколінь і спонукали їх прямувати свідомо і впевнено до віднові і закріплення української державності.

В цих великих подіях, у наших великих визвольних змаганнях започаткованих сорок років тому, взяли визначну участь також наші брати — пластиуни. Серед нас є ще чимало пластиунів — сеніорів, які були воїнами і старшинами українських визвольних армій.

Серед нас є також благато нашу братів-пластиунів, які боролися їх пізніше, впродовж сорок років, що лягли між великим визвольним 1918 роком і нашими дніми, з усіма ворогами української свободи і державності. Ряди Української Військової Організації (УВО), Організації Українських Націоналістів (ОУН), Української Дивізії та незрівняною своєю посвятою, геройством і твердістю Української Повстанської Армії (УПА) — всі були густо переткні та сплетені пластиунами, які часто, як команданти, вели ці з'єднання шляхом

На горі Гейстек (4.918) [Із мандрівного табору УПІО]

Фото: О. Самійленко

ЛЕГЕНДА ПРО ЛЕТЮЧІ ЗОРИ

Вмирав ціар. Тоді прийшли до нього високі достойники й запалили чотири вуглів його смертельно-білого ложа, щоб прославити такового володаря. Він був золотим ідолом своїх підданих, які повзли перед ним зі страхом, именаністю й подивом. Він ніколи не вбивав, тільки велич убивати, але його душа була чорна, як сажа, і чотири смолоскипні курилися, як Калнова жерть перед обличчям Бога. Архангели закрили свої лиця крилами.

— Чому сумуєте? — спитав Бог.

— О, Всецінний, — відповів один шестикіріль. — Бмирають праведні, що іх ніхто не знає, ніхто не зложить іх наувехт скостеніх руках, і не посвітить іх душам хоч малою лойовою свічкою на другий світ.

— Їх душі світять — відповів Бог. — Та, щоб не пропав цей гарний звичай, Я сам запалю кожному праведному свічку, щоб знали всі створини, хто то пішов до Бога в весілля.

З того часу, коли вмирає праведний, з неба падає зоря, щоб посвітити його душі на другий світ.

Так розказував один із друзів під шумливими ялициами. „Вовку-

пластового обов'язку і національної слави.

Еступаючи в цей великий ювілейний рік —

Спом'янім і похилім чола перед Тими, що голови свої склали у службі Пластового Закону,

Похили наші голови перед Тими, що борються далі на рідній землі за свою і нашу долю,

Віддаймо належну шану Тим нашим братам і сестрам — пластунам, ветеранам усіх визвольних українських формаций, що за Божою ласкою, залишилися живими і від Них вічміся „як рідний край і як народ кохати, як задля нього жити й умирати”.

Повторім святочно і твердо нашу пластову присягу буті вірними Богові і Батьківщині і на твердім шляху нашого щоденного пластового обов'язку заправляймося тілом і духом для вірної і відданої служби Україні.

За Крайову Пластову Старшину ЗДА:

Ярослав Пацох, голова
З. Мочула, секретар

лаки” слухали радо кожну казку, що відрівняла їх думи від чорної землі. Еге ж, великі зорі падали ніччю й черкали іскри об кремінні Карпати. Тільки командант сидів захмарений оподаль і дивився кудись на обрій ліс в усі глибших сумерках. Що думало його чоло, таке пооране зарання, як нива на весну?

Він дивився, як вітер гойдає деревами, слухав, як близький потік грає на каменях. Весна вже порізала небо на проліски й філяки. Зруб пашів від квіту сунинь і можна було сподіватися, що незабаром буде повне червоних краплин, ягд серед тієї радісної гущавини. Вони, безмежні „вовки”, вже дихали повітрям, що нагадувало землю, гриби й молоді цишки. Все було, як велика гра: бродити зимною річкою, як зайде сонце, істи джимльний мед, замазувати рані живицею. Тільки що він, командант, давав своїм хлопцям криваві накази, доручував походи, що з них вони часто більше вже не верталися. І все через Довбушеві скари (та не через срібло-срібло; є більші скарби!).

Тепер він послав одного, що лежав йому, як квітка на серці: найменшого братіка. Його, що спав з лицем притуленим до холодного крісного леза, що мріяв про діла святого Юрія.

— Ти підеш і вернешся месником, або загинеш! — сказав йому

Після теренової гри

командант. — Не здавайся — пам'ятай: я ждатиму на краю лісу.

Хлопець пішов і оце надходив час, коли він мав вернутися вперше із теплим, вогним мечем. І командант йде назустріч своєму молодому братові, щоб обвінти його чоло, чистіше за скальнє джерело, зеленою галузкою героя. Вернеться він — хлопці підуть далі шукати собі леговиць вовкулак. Не вернеться — ім треба готовитися на все: на останній бій.

А зруб ось-ось буде повний червоних краплин-сунинь. І небо тає запашине!

Безшлесно прокрадався командаст поміж деревами. Молодик світів блідо над ними.

— Може ти, місяцю, знаєш, де мої хлопці, ті, що не вернулися? — питав він.

Велика Курінна Рада клівлендських гуртків „Турів”, „Бобрів”, „Пантер” і „Лисів”

Ніч була ясна, тиха, немов Різдвяна. Тут росте розколений бук, там круглий кущ дикої бузини. Він ждатиме, прилігши грудьми до моху. Мож м'який, наче подушка, винищений у зірки і хрестики — можна іх бачити у срібному снігу. Думав знов про хлопців. Вони ждатимуть готові, нерозгадані, як молодість і він сам. Сім літ уже...

(В кожній казці кажеться: За сімома ріками, за сімома горами — там жила чудова королівна). Королівна, з косою, як пшениця і очима, як волошки. Повія вітер, волошки й пшениця загойдалися став, мов із золота та емалі, переплітаний, наче килим, наче царські ворота в соборі.

Ціть! Хтось бреде рікою! Це він! Бродить і брикає кругом себе далеко водою. Іде просто, осяяно місяцем річкою. Чи він забожеволів? Радість його оп'яніла? Весна замотичила? Ворох кров уп'янила? Він же міг бути певний аж у лісі! Дурний, хоканий хлопче, скаменіні! Молодий святий Юріо, що ввів змія, вважай на себе!

Запізно. Свиснула хвостата граната з другого берега й розприснулася багатьома іскрами, як комета, над його головою.

— Аах! Зоря!!! — зойкнув командант і знік у лісі.

...Тоді запахло дуже, щойно до зрілими суніцями зі зрубу...

ЛІТНІЙ ДЕНЬ ПТАХІВ В УКРАЇНІ

Довго ще після того, як сонячні промені востаннє ковзнути по верхівках дерев, на заході храй необходи багряні. Поволі западають сутінки. Вже й до півночі недалеко, а вечірня зоря ще жевріє...

Вгамувались птахи.

У повітря шугають кажани. Безшумно вилітають з денин сковани сови.

Непомітно минають 4—5 годин суцільної темряви, і от вже посвітливач красочок неба на сході. Надріжується новий день. Поволі розвидностіється.

Із співочих птахів першою подає голос гориходівка-лінушка. Ось вона, подрігуючи хвостиком, сидить на гілочці і мелодійно висвистує простеньку пісеньку. Заспівались «попурі» болотяна очеретянка.

Світло. Лісовий щеврін щойно злетів з вершини сосни, задзвінівши на льоту сріблястою чистою треллю. Далеко пролунало зозулинка кукування.

Один за одним пробуджуються птахи після короткого нічного відпочинку.

Старанно виводить свої рядки співочий дрізд. Його пісню можна передати словами: „Пилип і Пилип! — підеш чай пити, чай пити... апетитно, апетитно!..”

На узлісці жовтогруда півсянка затягнула простеньку пісеньку, яку дуже вдало передають слова-

ми: „Дядьку, сіо вези та не труси-и-и...” Скороговіркою затрікає ковалік жовтобрюхий: „спі-спі-спі-и-и-и”.

Почали розлітатись на розшуки корму граки. І зразу у їхній гніздовій колонії зчинився галаас, який не вищухав вже до пізнього вечора.

Пізніше за інших голосну пісню з розчерком наприкінці заспівав зближник.

Сонце піднялось над землею. Сріблястою доріжкою заплигали по ріжкових хвильках його промені. Над водою проноситься берегові ластівки. Згори падають у воду кімчики, часом в іх дзьобах блисить пір'янина рибка.

Після нічного полювання важко піднімалася з мілководдя сіра чапля. Спустився над ліс чорногуз.

Величезну активність виявляють птахи протягом довгого літнього дня. У багатьох з них є тепер у гніздах пташенята. Дорослі птахи з раннього ранку до сутінок носять своїм ненажерливим дітлахам іжку.

Більшість дрібних співочих птахів вигодовує пташенят комахами, іх личинками та яєчками.

Знищуючи у лісах, парках, садах, на луках силу-силенну шкідливих комах, гризунів, пернаті приносять велику користі.

Чудовий літній стриж, якого ми завжди бачимо високо в ясному небі над містом, щодня пролітає, ганяючись за комахами, понад 1.000 кілометрів. Він з різда навідується до своїх пташенят і щоразу приносить їм паштет з сотень різних мішок, комарів. Кропив'янки, вічварики, мухоловки і інші дрібні птахи збирюють поживу недалеко від гнізда і за день встигають налітати всього кілометрів 40—60. Вони дуже часто носять пташенятам іжу. Так, наприклад, пара більших плюсок приносить корм до гнізда близько трьохсот разів, а пара мухоловок навіть п'ятсот разів на день. Дроzdи протягом 15—16 годин на добу безперервно, через кожні 3—5 хвилини, годують своїх пташенят.

За весь час виготовування пташечнят пара великих синиць прилітає з кормом до свого численного виводка понад 10.000 разів.

Тільки завдяки такій інтенсивній годівлі деякі пташенята за 12—13 діб збільшуються у вазі вдвічіtero. В організмі птахів надзвичайно інтенсивно відбувається обмін речовин. Це пояснюється високою температурою іх тіла, яка

Голова КПС Австралії А. Жуковський вручав під час Ювілейної Зустрічі в Севільї відзнаки новачкам М. Шишці

„СРІБНА ХВИЛЯ”

Вже бо відомо, що осінь, це гарна пора року. Все намагається бути зірваним землями та зрілим...

Ось в такий то час, наше Старше Пластунство, відбувши свою по-винність на літніх таборах, сконсолідований вирішило влаштувати собі мандрівку. Негайно послано „амбасадора” до Старших Пластунок на середчні переговори. Старші Пластуни потрактували спра-ву поважно. Вибрано Команду, яка то на протязі тижня надавала мандрівці стиль, програму та режим. Нам, учасникам, пропали завдання, надали мандрівці, мабуть, най-важливішу річ — настрай.

Хоч я скромним і не збирався бути, але нехай читач не бере мені за зло, що писатиму часто в першій особі. Завдання моого спомину є видвигнуті подробні мандрівки, власне ті малі речі, про які я най-краще знаю, бо відігравав там ролю (відігравати роль у великих справах мене не допускали).

Отже я, хоч і заслужив собі цього пластового літа чимало відзнак, щоб не зіпсувати собі пластової репутації, автоматично включившися в товариство. Думаю собі, нехай то-вариство має порядного кухаря в часі мандрівки.

Рано-вранці, як треті півні за-співали, біля Пластового Дому сим-патичним рядом стали старши пластиуни, а зараз навпроти них хоробрим рядом стали нащі молод-ці. І тут мусимо на цілій пласто-вий світ заявити, що ряд наших очайдущих молодців був багато довший, аніж той, ст. пл.-ок. Що-правда останні, додержуючись пластового світогляду, звернули увагу не на скількість, а на якість.

При наявності національних пра-порів, Команда відкрила мандрівку

молитовним гимном та наказом. Ми з тевтонською точністю рушили в дорогу, як „моторизовані” частина.

Іхали ми п'ять годин. З точки зору пластиунок, це було задовго. Дорога була всіляка, була й така, що декому віддавалося, що ми Іхали не суходолом, а морем. Час проходив у формі пластової гри. Ми ба-вилися в „астронома”, „телефона”, співали пісні й „опери”. Час про-ходив прискіпкою, а процес співзчиття робив своє. Врешті, ми прибули до Альгонкен Парк. Однаке, що це не був кінець нашої мандрівки. Щоб надати мандрівці елементів різноманітності і небезпеки, ми роздобули велике моторове судно рушили серединою оригінально-го озера що шість миль вперед. Десять о пів третьої по полудні ми висадилися на відлюдний острів і стали твердо на ґрунті.

Терен був чудовий. Придережуючись засад пластової практики, ми розтаборувалися. Пластиуни роз-бивали шатра окремо, а ми, пластиуни, — окремо. Очевидно, ми мо-лодці помогали пластиунам, хоч нам ніхто не доручав. Здоровий розсудок підсказав нам зробити площу для відвідників, бо спор-тав бути дуже популярним чинни-ком на мандрівці. З тих самих причин побудовано й кухню.

Хвалитися я не хочу, але знаю,

що літописці викриють і та факт наверх, тому мушу із усіма чита-чами цього спомину поділитися тюю правдою, що перший чай появився у мене знаменитий. Не дивно, що називали його: „Іх знаменитість чай”. Чай викликає благо диску-сі і шалений настрай. Всі почували себе свободні. Молодець бувало назве молодця ведмедем, але ніхто не ображувався. Пластиуни подиви-ляли нашу зарадість в кухар-ській ділянці, а ми подивлялися не-залежність пластиунок від кухон-них справ.

Вечір не обійшовся без пласто-вого ватри. Ми сиділи навколо ватри й слухали гутірки про геройство. Прелегент висунув три проблеми: військовість, хоробрість і самогубство. Зроблено висновок, що самогубство — це жадне геройство. Но обійшлось без скечі і пі-сень. Програму ватри вкоротив пер-ший осінній дощ.

Все ж таки, ця мокра стихія не зіпсуvala нам нашої програми. Внутрі усіх шатель веліся разом зі мною. Мене й мого сусіда „по-коці”, як одиноких ветеранів ІІ-ої світової війни, займали військові проблеми. У нас була різниця по-глядів щодо тактики деяких сучас-них стратегів, але ми були згідні в тому, що Сєятослав Завойовник, то мусів бути добрий воїн, бо спав на сідлі свого похідного коня, не так, як наша молодь, що докола нас попідпиралися подушками я малощо не перинами. Погуторивши доскочу та уділивши мені при-значення за досвідчену пораду обко-

„Гра Кіма” в таборі юначок на Пластовій Січі у Грефтон, Онт., Канада

пяти шатро рівчаком, молодці віддали себе в неволю місного сну.

Ніч була спокійна і без жадних авантюр. Ранком молодці відвініши, що під ними було сухо (як я вже казав, шатро було обкопане), погнали кава на руханку, а може чудна кава вже була готова і я з олімпійським спокоєм чекав на компліменти.

Після молитви й віддання почесних прaporам, ми дружнім квадратом засіли до сніданку. І нема нічого присмішного, як дружній пластовий сніданок! Пластунки й молодці разом, сказали: одни родина! Гостинність, толеранція і співпраця на кожному кроці.

А далі почалася спортова програма з різномідними системами. Була й відбівянка. Пригадую, коли-то Степан, Петро і я виступили проти других гордих і нерозіжних молодців. І було так: лєтить серва, Й бере бистрій Степан і подає симпатичному Олексієві, цей виставляє, гарячий Петро стинася, а безсторонній суддя кричить: „передстанній!” Хоч ми й вигравали, однак, на жаль, треба сказати, що цього разу симпатія пластунок була по стороні противника. Це, мабуть, тому, що наш „гарячий Петрусь” був занадто гарячий. І так, без піддержки публіки, було важко грати.

„Марафон” (більше довгув віддалі) — це справа, до якої не кожний може приступити, але наші молодці, на назначений час вистрілися в ряд всі без війнятку. Траса була невідома, небезпечна й невигідна. На команду всі рушили бігом. Кожний мав свій підхід у змаганні. Чимало молодців зреагували, не добігши й половини. Дехто зужив свої сили зачався. Тільки чотири молодці досягнули мети.

Теренова гра була обдумана мудро, хоч на зовсім простих засадах (наступ і оборона). А річ виглядала так: пластунки мали створити десь в лісі перште й ним боронити свою подругу (і нашу), одягнену в чисто-гуцульський стрій, перед нами-молодцями. Якщо пластунка здріє з голови молодце беретку, то значить, що він — „турп”. Пластунки ж не мали іншої оборони, як тільки втеча. Хто ж з молодців прорився біля крізь перстень і торкнувся б „гуцулки”, значить він буде „довбуш”. Напрям і місце „гуцулки” був тайною.

Коли я второпях засади й ідео-гри, вирішив взяти участь в „наступі”, бо з природи дуже цікавлюся фольклором. Ми застосували до справи індивідуальний підхід і

рушіли, хто куди хотів. Багато часу забрало шукання самого перстеня. Врешті, натрапили на слід. Ми наступали жертвоно. Пластунки боронилися немов ті амазонки. Терпець нам урвався. І вікінги, вирішили ми виміряти ширину перстеня, згадогувалися, що „гуцулка” мусила бути в його центрі. Знаючи де вона менш-більш, оплачувалося робити „прорив”. І так одного молодця названо „довбушем”, а ми всі інші мали нагоду оглянути гуцульський стрій.

Було весело. Час минав швидко. Ми не знали, скільки перед нами

, „ледве живого”. Ми дали йому належну опіку і скоро переконалися, що нічого серйозного тут не було. Зіткнувшись із похитавши головами, ми пішли спати. Пора була пізня, а на небі з'явився срібний місяць.

Мінін козацький сон перервав крик „аларм”, що лунав з табору пластунок. — Шо це знав за чорт?! — питали ми себе, зірвавши на ріпні ноги. Три молодці вже вибігли з шатра і свої босі ноги вимірили в холодній росі. (І тут нехай ім всі вибачать за їхню зовнішність, але швидка реакція, яка так потрібна в тривожних моментах, як, напр., війна, пожар і т. п., не дала їм змоги вдягнутися згідно з правилами естетики). Прибігли ми до табору пластунок. Сестричка Заступник команданта сказала нам, що якесь звір поволікло її власний наплічник.

Озброєні в електричну лямку, заступ і ніж, ми попластиували за чотириногим „ворогом”. Ми були готові, навіть, згинути хоробро в інерційному бою, але наплічник відбрати. Однаке, сталося інше. Звір налякався такого ідейного нашого наставлення, наплічник покинув, а сам утік неславно „Алярм” зачікнувшись переможно. Стійці доторчено добре чувати, і все заснуло тихим сном.

Ранок пригадав нам усім, що зближалася останній день мандрівки. Після нічних пригод, все устabilізувалося. Пластунти почувалися хоробро й постановили відбити останній свій день під гаслом „пізнай самого себе!”. Погода була гарна. Взаємовідношення між обома таборами було приємне і прямірне. Програма проходила своїм порядком: прорух, купіль в озерах, молитва, віддання почести прaporам, наказ, снідання, спорт, обід. Після обіду гріянув наказ: „звиніть табір!”

Сентиментальні учасники жалували покидати дикий, але гарний терен і все те, що на ньому протягом трьох днів сталося, а ми молодці, що завжди стоймо на оптимістичних позиціях, казали: „чорт побери, на другий рік, вирушимо на цілій тиждень!”

У визнаничій час прибули по нас човни й відвезли на „контент”. Всі вмістились вигідно в авті й ми рушили в напрім Горонту. На половині дороги, згідно з пляном, ми висіли, знайшли приложение місце й уроочисто, як відкріли, так і закрили нашу мандрівку. А називалася вона „Срібна Хвиля”.

Сьогодні „Срібної Хвилі” вже нема, але про неї багато говорять.

Спортивний гурток юнаків „Левів” у Лорейні

ще заплянованіх пригод. Після вечірі ми знову засіли навколо ватри. Команда роздавала нагороди за здобуті у змагах місця. (І мені попалася банька з горохом). Знову співали пісні. Ми пластуни поставили скетч „Калігула і глядіатори” (з римських часів), а пластунки заспівали пісню про те, як то пластун М. перевернув кену із пластункою О. (з сучасних часів). Була гуртка „До проблем вартості” і дискусія. Ватра кінчалася, а починалася „трагі-комедія”.

Пропал молодець! Пів години ми питали себе: де, що, як і чому? Ситуація почала набирати драматичного забарвлення. Вікінги ми молодці заспокойли наших пластунок запевненням, що ми його знайдемо живим та почали пляюванням. Ми поділилися на три групи. Дві групи пішли у протилежних від себе напрямках здовж озера, а третя перпендикулярно до їхніх напрямів у темний ліс. Ми старалися держати прямих ліній, щоб не заблудити. Були різномідні згадки. Щоп'ять хвилин було чути контрольний сигнал „агой” з табору. Врешті, знайшли молодця

П'ЯТИЙ НЕНАСИТЕЦЬ

(З життя українських пластунів в Аргентині)

На п'ятому Ненаситці (таборі, що відбувся в Пунта дель Індіо, у проміщенні ОО. Василія, цього року у місяці лютому — голова КПС Аргентина, обговорюючи точки пластового закону, затокрнув одного вечора тему пластової веселості. Однаке, один жовтодзьоб не відержав, щоб її не збегати ще й свою заувагою:

— Добре то бути веселим — промовив, — коли в собі гарно пообідали... В ділозі виявилось, що новак був „скривдженій” саме у кухні, у цьому фізичному серці табору:

— За третім разом, коли я ходив туди, то сказали мені: „вже нема”, — скажися наш жовтодзьоб, що не раз розвеселював табір, де то „з журбою радість обнілась”, де то і криди кухонні і смутки стають веселими. А за це треба подякувати кухонні залозі з інтендантом і двома панами на чолі. Вони ж бо задля тих „репете” заважають і з жертьвністю вогонь розпаливали, аби то

„риж іще раз риж
А найті каша немащена”

були пластово апетитні і кожного дnia ішою приправкою одзоблені зі зелениною та й іншими овочевими добрами подані. Одну зауважу треба, однаке, висловити. Інтендент „новотворив” на таборі. На щастя, справа не в ікі... Він кожного дня замість другого снідання, роздавав „підбідок”. Це, звичайно, заувага літературного характеру, бо у словнику Голоскевича такого гласла немає, але може колись буде...

Бо на пластову діяльність завжди треба дивитися з перспективи часу. Вона так і видастся тихою і нечутною: сходини, прогулки, табори якісь і знову сходини. І що з того? — Навіть забав гучних немає, як у деяких товариствах... А

ПЛАСТУНИ І ПЛАСТУНКИ!
„МОЛОДЕ ЖИТТЯ” — ВАШ ЧАСОГІСІ І МИ ЧЕКАЄМО ВАШОУ СПІВПРАЦІ І ВАШІХ ДОПІСІВ! ПАМ'ЯТАЙТЕ ЗОКРЕМА ПРО ВЧАСНЕ НАДСИЛАННЯ ДОПІСІВ ІЗ ЖИТТЯ І ДІЛЛЬНОСТИ ВАШІХ СТАНІЦЬ, КОШІВ, КУРЕНІВ І ГУРТКІВ.

3 ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПРАПОРА
4-ГО КУРЕНЯ УПСО-ОК
ІМ. О. ВАСАРАВОВОЇ У ФІЛАДЕЛФІІ

В неділю, 2. березня ц. р., відбулося благословення пропора 4. Куреня Українських Пластунок Юначок ім. О. Васарівової у Філадельфії, Па., що його довершила катедральний парох, Всч. о. Вітовінк П. Лінні, при спаслуженні Вір. о. Канцлерка Пл. Корніліка і Веч. о. В. Лостина. По службі Вожій, відслуговані у намірені Пласту, на якій крім місцевого пластового юнацтва з пралорами були присутні теж члени Станичної та Крайової Пластової Старшини й старше

Пласті залишились, чи залишаються, тільки такі, що готові уже, не зважаючи на труди, ні негоди, ніколи не зламати своїх присяг, — то треба бачити в цьому позитивне явище росту, лету до вершин і до прийдешнього успіху за краще Завтра.

А нова брама винита різними барвами на синьому трикутнику з Піднімним Хрестом — назавжди буде пропам'ятою відзнакою П'ятого Ненаситця, щоб пригадувати його учасникам усе, що згадане у цих рядках і багато, багато-багато більше з цих моментів що пропущено. — Бо на кожному таборі, у тих, що хоч на хвилину почувалися пластунами, постають спільні та індивідуальні спогади, яких ніде не записані і нічим не затерти. Час і віддає збирають їх в усіхмінну весну пластової юності, що змагається Великого Завтра.

Учасники юнацького табору „Шлях молоді” на Соколі 1957 року
Фото: М. Василік

Іластиство та пластові сеніори, виголосив Всч. о. Паро проповідь про значення працівників взагалі та пластового закореня, закликаючи пластиунство не забувати мови своїх батьків, що зі знанем трибуза віддавали своє життя за друзів свою, і високо нести працю, щоб його донести до великої мети, на якій зійшеної батьківщини.

Після поблагословлення працівників відбулася на вулиці дефіляда працівниців з працівниками перед рядами пластової молоді, після чого пластова молодь та її батьки й гости-представники установ, пе-ретягнули до Пластового Дому, де відбулася дальша церемонія заприєжнення хоружкою Оксаною Богачевською та цілого Куреня на працю, заприєжнення нових 12 учасниць Куреня та номінація пла-стуко-віце-председника Роксолани Лучаковської, а також налагдання відзначень з наглядливим пластиуном того Куреня.

Цими церемоніями проводила зв'язко-ва Куреня ст. пл. Ів Стойкевич з бунчуково-урочистості, Лесею Масюк, курінною Куреня. Заприєжнення й номінації перевід糅ла краївська командинка пла-стуко-віце-председника Роксолана Лучаковської, а також налагдання відзначень з наглядливим пластиуном того Куреня.

Описавши всі перешкоди до великої залі Горожанського Клубу, де відбулася обід для пластової молоді, батьків і запрошенних гостей. Обід почався молитвою, що її провів Всч. о. В. Лостиц. Під час обіду сказали гарні привіти — д-р Я. Падох, голова Крайової Пластової Старшини в ЗДА і присутні представники місцевих товариств та установ.

Мистецькі запрошення на благословен-ні працівнику пластиунства Ніна Климівська, а крім цього Курін вдавав з тій нагоди гарну одноднівку-книжечку на 30 сторінок, п. з. „На зустріч сонцю золотому”, з історією Куреня від 1949 року та переглядом праці гуртків ні по-важно в „нас весело“. Обгортач й ілюстрації виконала п. роз. Роксолана Лучаковська. Матеріали до книжечки зібрали Наталія Масюкова, зв'язковою тогодо Куреня в рр. 1950-56.

Під кінець ст. пластиуни Роман Савицький висвітлив фільм, накрученний ним на „Ювілейній Пластомі“ Зустрічі” в Грефтон (Канада). Пластиун зали виповнився глядачами з пластової молоді й гостей.

Присутній

ПЛАСТОВИЙ КУРС ДЛЯ ВІХОВНИКІВ У НІО ПОРКУ

В суботу і в неділю, 22-23, березня ц.р., відбувся в пластовій домівці в Нью Йорку пластовий курс для таборових віховників (—иць), що його узапишував Фрєтер віховник Краївської Пластової Старшини в ЗДА.

З глядальним курсом взяло участь коло 50 пластиунів і пластиунок, здебільші юна-ків і юначок, а частинно й старших пла-стутонів (—ок) з Нью Йорку, Філадельфії, Нью-арку й інших довколишніх місцевостей. Учасники курсу мали можливість вислухати 12 доповідей про пластове виховання, практичну пластиунство та таборування, зокрема про кожної доповіді про обговорювані програми для такого чи іншого рівня таборів звернено увагу на викорис-

Приєднуйте передплатників для „МОЛОДОГО ЖИТТЯ“ (Передплата — 2 (два) долари).

тания таборової програми для поглиблених знання про Україну. Курс пройшов з успіхом і дав багато користі його учасникам.

ОТАКІ ТО ЛОРЕЙНСЬКІ „БЛАВАТКИ“

На одніх сходинах Марта піддала літчуку відшукану якусь імпрезу, а до хідів нії призначили виключно на покриття членських вкладок. (В той час американські часописи почали писати про безробіття. Думку Марти визнали

Гурток Юначок „Блаватки“ в Лорейні

ми доброю і віддали з нею до нашого Пластового Пропіду і прадилі, що відшукують „зануду“. Станція даєт со-лодкий чай задурно, а пластиун діта принесуть печіво і всякі ручні роботи до продажу, а щоб гостям не будилося, приготували для них веселу програму.

Настана день 23 березня, день „зану-тів“, а в наші дні почав відрадитися сумнів, чи вийде щось з тих наших за-пустів, чи ні? Відповірту вже не буде!

На означену годину до церковної галі прийшли всі. Десят узялися стіл з ручними роботами: були вишиванки, різьба, гачковані ковзани. В другому кутку красулячи стіл з печивом, звичні виглядалі ці-кави пампушки, хрустянки і тортики.

Посходилися нації батьків і гості, за-сліли до гарно застелених стілів, а тоді почалася наша весела програма. Сміху було багато, повний міх. Рій новачок „Конвалії“ давав сцену „Чорний Долько“ — Ролянка. Новак з роя „Вовчини“ читав свою задачу: „Онищу кона“. Найближче ми сміялися з жартів братчика Юрка. Точки ми переплітали пластионіми і народними піснями.

Час минув скоро і весело, не хотілось жити додому. Найбліжкою несподіванкою і присмішкою було для нас те, що наша праця не була даремною. Реві до про-дукту на запустах були поименні і так ми висунули членські вкладки. Показалося, що деякі діти поширили наші свої долги, а є й такі, що із запустів мають заплачена цілорічну членську вклад-ку на 1958 рік і журнал „Готугай“ або „Молоде Життя“, теж на цілий рік. Сталося це все завдяки гурткові юначок „Блаватки“ в Лорейні.

Мотря Мацільдівська (гурткока)

3 НОВИХ ПЛАСТОВИХ ВИДАНЬ

СЕНІОРСЬКІ ДУМКИ. Безпретенсійна Одноднівка (Може появитися наявість кілька кратко). Відає Головна Булава УПСеніорату. Нью Йорк, Ч. 1, 15 березня 1958, 4-ка, стор. 12 (Офсет).

Листок присвячений проблемам сеніор-ської організації в дільнності.

СФІНКС. Штамповані Старшого Пла-стука в США. Відає Реферат Преси при КР УСП-ІІ. Нью Йорк — Філадельфія — Клівленд. Ч. 3, березень 1958. Стор. 10 (Офсет).

ВУЗОЛ ДРУЖБИ. Одноднівка Зустрічі Пластомів Виховників Аустралиї. 29 березня — 2 квітня 1958. Сідней, Австралія. Стор. 8 (Шапір).

ТАМ-ТАМ. Листок дружнього зв'язку 29-го Куреня Старшої Пластунів Сіроманці. Пристон — Нью Йорк, Ч. 5/6, березень 1958, 4-ка, стор. 24; ч. 6/3, квітень 1958, 4-ка, стор. 20 (Офсет).

ВІСТИ З СТАНЦІЇ. Відлегла Пластовий Станції в Дітройті. Ч. 1 (11) 9 березня 1958, 4-ка, стор. 4; ч. 12 (12) 20 квітня 1958, 4-ка, стор. 8 (Шапір).

ПРОМІНЬ. Відальна Гуртка УПО-ін „Орел“ в Балтиморі, МД. Ч. 2. Квітень 1958, 8-ка, стор. 16, з обговорювання (Шапір).

Гарно оформленій і цікаво зредаговані юнацький журналчик, що його редакнують п. юнаки Олег Булавка, Тара-рас Притула і Орест Поліщук.

РЕДАКЦІЯ „МОЛОДОГО ЖИТТЯ“
ПРОСИТЬ УСІ РЕДАКЦІЇ КУРІННИХ
І ІНШИХ ПЛАСТОВИХ ЧАСОПІСІВ
І ЖУРНАЛІВ НАДСИЛАТИ СВОІ ВІД-
ДИНАННЯ ДЛЯ РЕССТРУВАННЯ І ОБ-
МІНУ.

Не дзвонити мій тато...

Десятирічний Богдан з Колумбія Енно дозвіль до домуїк:

— Прошу братчика, новак Богдан хво-рій і не може притягти сьогодні на сходи-ни рої.

— Чи можу знати, хто говорить — пи-тається братчик.

— Це дзвонити мій тато — відповідає Богдан.

(Одноднівка П. станції в Пассейкі)

„Molode Zytia“, Journal for Ukrainian Youth

New York 3, N. Y. USA.

Видав пластове підприємство

„Молоде Життя“

Редакту Колегія

Адміністрація: „Molode Zytia“

302 E. 9-th Street

New York, N. Y., USA.

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за 10 чисел, крім вакансій) 2.— дол.

Друкарня „Луна“, 77 Іст Ст. Маркес Пл.
Нью Йорк, Н. Й.